

z policją. Prócz tego zamieszczamy fotografię parlamentu angielskiego, obstawionego posterunkami sufrażystek, które czekają na wchodzących do parlamentu posłów, aby zapomocą pokojowych konferencji przekonać ich o słuszności swej sprawy. Jest to naturalnie rodzaj zawieszenia broni, po którym znowu pójdą w ruch... parasolki i kamienie...

Tak samo zupełnie, jak na Bałkanach.

Nad świeżą mogiłą.

Rok obecny przynosi nam jedną żałobę za drugą. Zaledwie minęło kilkanaście dni od śmierci Władysława Bełzy, gdy depesze doniosły znowu, iż w Warszawie zmarł znany pisarz i poeta Kazimierz Laskowski, piszący pod pseudonimem El'a. Któż nie zna tego poety-dziennikarza! Wśród licznej rzeszy dzieci Apollina potrafił on swemi piosenkami zasłynąć szeroko, jako piosenkarz chwili, z której chwycił naidonioślejsze wydarzenia i w rym je śpiewny i uczuciowy zakuwał.

Przed laty przeszło dwudziestu pięciu zaprzął się do pracy literackiej i na swej pasterskiej lircie śpiewał narodowi piosnki dziarskie, piosnki polskie, i za to pokochali go ludzie. Piórem swym służył głównie Warszawie, śpiewał jej, bawił i rozśmieszał. Oprócz bowiem sentymentu miał El w swych utworach humor, dowcip i satyrę.

Dolę miał cię'ką, a życie jak po grudzie cierniami przeplotło mu wawrzyny. Urodził się w r. 1861 we wsi Tokarni w pow. Jędrzejowskim. Do szkół uczęszczał w Krakowie. Po śmierci ojca obiał majątek rodzinny w bardzo trudnych warunkach.

Obok swych pieśni i piosenek pracował Laskowski także jako powieściopisarz. Z pod pióra jego wyszedł szereg powieści, jak: „Parcelacye“, „Wojców ślady“, „Dygnitarze wioskowi“, „Z powrotem“. „Licytanci“ i t. d. Poza tem miał w swym literackim dorobku także kilka utworów scenicznych.

Zasadniczą myślą przewodnią jego wszystkich utworów było umiłowanie ojczyzny, gorące przywiązanie do polskiej wsi, to też sam o sobie śpiewał:

„Po ziemi swojej chodzę
Po Polsce hen! do końca!“

Śmierć zaskoczyła El'a niespodzianie w pełni sił. Zmarł nagle, po ataku sercowym.

U trumny lubianego wieszczka zgromadziły się tłumy. O godzinie 10 rano ciało złożono w kościele św. Piotra i Pawła na wspaniałym katafalku, a uro-

Otwarcie Teatru Polskiego w Warszawie:
Twórca gmachu teatralnego architekt Czesław Przybylski.

czyste nabożeństwo odprawił ks. Piotrowski. Cere monia pogrzebowa rozpoczęła się o godz. 2 popoł. Zwłoki poety wzięli na swe barki koledzy i przyjaciele i ponieśli ku miejscu wiecznego spoczynku. Nad grobem przemówił gorąco kolega zmarłego red.

Jan Smotrycki. Drugą mowę wypowiedział poeta Edward Słoński. Zmrok zapadał, kiedy cmentarz powązkowski opuszczały tłumy publiczności, z żalem odchodząc od grobu poety, a wszystkim dźwięczał w uszach piękny wiersz, odczytany nad trumną — ostatnia prośba El'a:

„Kiedy na was już patrzeć nie będę,
To usypcie dla mnie w polu grzędę,
Przy niej kopczyk z krzemiennego głazu,
Na nim napis z jednego wyrazu,
Żeby czasem w pamięci zasłochał...
Napis krótki, w jednym słowie: — „kochał“.
A zróbcie mi ostatnie posłanie
Przy kolebce, na krakowskim łanie,
Kędy zboża kwitną całą ścianą,
Gdzie lud pierś okrywa sukmaną,
Gdzie od kniejnych małych gości lasów
Chodzi echo moich młodych czasów...“

Otwarcie Teatru Polskiego w Warszawie.

W poprzednich numerach pisaliśmy o wspaniałym budynku i artystycznym zespole Teatru Polskiego w Warszawie, który, stworzony prywatnymi środkami, dzięki poparciu ludzi ciałnych, stanie się niewątpliwie ważną placówką kulturalną w największym polskim mieście... Otwarcie tego nowego przybytku polskiej sztuki stało się też dla Warszawy prawdziwym świętem. Teatr Polski rozpoczął w d. 29 stycznia kampanię artystyczną pod znakiem wielkiej sztuki, wystawiając „Irydyona“ Krasińskiego. I z tego trudnego przedsięwzięcia — co podkreślają wszyscy recenzenci — wywiązał się wprost znakomicie zarówno pod względem gry aktorskiej, jak i wspaniałej wystawy.

Dla uczczenia uroczystości inauguracyjnej organizatorowie nowej sceny polskiej wraz z artystami i gronem zaproszonych gości zebrali się w salonach hotelu Bristol na wspólną wieczerzę, którą przedstawia jedna z naszych ilustracji. Prócz tego zamieszczamy portret architekta Przybylskiego, twórcę gmachu Teatru Polskiego.

Jubileusz księcia-demokraty.

Mało mamy dzisiaj przykładów takiej stałości zasad demokratycznych, oraz takiego prostodusznego

Otwarcie Teatru Polskiego w Warszawie: Twórcy, kierownicy i artyści Teatru Polskiego na bankiecie inauguracyjnym. 1) Marya Przybyłko-Potocka, 2) prezes Teatru Polskiego Tęłoczek, 3) Edward hr. Krasiński, 4) J. Węgrzyn (jun.) wykonawca roli Irydyona, 5) reżyser M. Węgrzyn (sen.), 6) Adolf Neuwert-Nowaczyński, 7) red. St. A. Kempner, 8) red. dr. Fryze, 9) dyrektor Teatru Polskiego dr. A. Schiffmann, 10) Włodz. Perzyński, 11) redaktor Jan Czempinski. (Fot. Maryan Fuks, Warszawa).